

for snart 6 år siden og kom med en betænkning for 2½ år siden, også har et meget stort, ja et overvældende, flertal af sine medlemmer, der anfører en model, der meget svarer til den, vi har lagt frem her. Og jeg kan også citere den nuværende ombudsmand, der i sin bog om strafferetspleje siger, at det, at man ikke kan anke skyldsspørgsmål i disse de alleralvorligste straffesager i det danske samfund, er »en meget alvorlig mangel«, og det er vi også enige i.

Jeg kan oversætte nogle af de fine principper til almindeligt dansk og dermed vise, hvor underligt og forkert det er, at vi ikke har dette princip: Hvis vi tager en ganske almindelig checkfalskner, der har skrevet falsk på sin check, forkert underskrift, ja, hvis han nægter, så får han sin sag for byretten, og hvis han bliver dømt dér, så har han krav på, at han kan anke dommen til landsretten. Selvfølgelig, siger vi alle sammen. Men det var dog trods alt kun en checkfalskner. Hvis vi har en, der bliver dømt for tredobbelt mord eller for mordbrand, så bliver sagen behandlet i et nævningeting, og dømmer det ham skyldig, så har han ikke nogen ankemulighed.

Det virker måske specielt grotesk, hvis vi sammenholder det med et andet forslag, som vi behandler her i Folketinget, fremsat af justitsministeren – jeg kan ikke huske nummeret, men vi behandler det stadig væk – og som går ud på, at eksempelvis en kriminel, som er indsat i et fængsel, og som får pålagt en mindre disciplinær straf inde i fængslet, altså under afsoningen, og som i øjeblikket »kun« har mulighed for at anke denne disciplinære straf til Kriminalforsorgen og til justitsministeren og til Folketingets Ombudsmand, nu ifølge forslaget også får mulighed for at gå til både byret og landsret. Men den ret giver vi altså ikke en, der er dømt for de alleralvorligste forbrydelser.

Det er jo altså baggrunden for det. Derfor glædede det mig selvfølgelig, at et overvældende flertal i Folketinget med ministeren i spidsen er enige i princippet. Det gjaldt stort set alle andre partier, måske undtagen Venstre, der ikke var helt klar over, om de ville indføre princippet eller ej, men pegede på forskellige andre muligheder, men den debat får vi jo senere.

På den baggrund vil jeg sige det, som også hr. Aage Frandsen var inde på, nemlig at det vigtigste jo ikke er at få forslaget vedtaget i Folketinget, men at få princippet gennemført. Den bemærkning vil jeg godt tage til mig fra

SF's ordfører og sige, at den dækker den konservative holdning.

Det vigtigste for os er ikke at få gennemført dette forslag her og nu eller inden for de næste 3 måneder, men at få princippet gennemført så hurtigt som muligt. Derfor vil jeg godt følge de råd og de betragtninger, der kom om at lægge op til, at vi afgiver en beretning, hvor et overvældende flertal i Folketinget tilslutter sig selve princippet og dermed også lægger op til, at justitsministeren – hvem det måtte være på det tidspunkt, når beretningen kommer fra Retskommissionen – hurtigst muligt får fremsat de nødvendige forslag i Folketinget, så vi kan gennemføre det toinstansprincip, som et stort set enigt Folketing i dag har givet sin tilslutning til.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen): Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 115:

Forslag til folketingsbeslutning om plejehjemstilsyn og plejehjemsbestyrelser.

Af Villy Søvndal (SF) m.fl.

(Fremsat 3/3 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen): I SF's beslutningsforslag er der faktisk to forskellige forslag, så jeg vil kommentere dem hver for sig.

For det første er der forslaget om at genindføre, at plejehjemstilsynet udføres af embedslægerne. Jeg er faktisk enig med forslagsstillerne i, at et velfungerende tilsyn er et nødvendigt led i